

ЗАКОН НЕ ШТИТИ НАСТАВНИКА ОД НАСИЉА УЧЕНИКА У ШКОЛИ

Питамо се зашто је насиље по нашим школама толико заступљено. Свакако су у питању медији и средства масовне комуникације који распирују насиље, мржњу и деструктивно понашање код ученика. Међутим, један од разлога је управо то што ниједан закон не штити наставника од изложености непријатностима, узнемиравању и свим врстама насиља (електронско, вербално, физичко...).

Закон о јавном реду и миру у члану 3. дефинише појам јавног реда и мира као и појам јавног места, па се тако у тачкама 1, 2. и 3 члана 3. наводи следеће:

- 1) јавни ред и мир - јесте усклађено стање међусобних односа грађана настало њиховим понашањем на јавном месту и деловањем органа и организација у јавном животу ради обезбеђења једнаких услова за остваривање људских и мањинских права и слобода грађана зајемчених Уставом;
- 2) јавно место - јесте простор доступан неодређеном броју лица чији идентитет није унапред одређен, под истим условима или без посебних услова;
- 3) прекршаји против јавног реда и мира - јесу противправна дела којима се на јавном месту угрожава или нарушава јавни ред и мир, ствара узнемирење или угрожава сигурност грађана, омета кретање грађана на јавним местима или остваривање њихових права и слобода, вређа морал, угрожава општа сигурност имовине, вређају или ометају службена лица или се на други начин нарушава јавни ред и мир.

У складу са претходним, школа се не може сматрати јавним местом имајући у виду да то није простор који је доступан неодређеном броју лица и чији идентитет није унапред одређен, те тако ни сва дела, која, иначе имају све карактеристике прекршаја против јавног реда и мира, уколико су извршена у школи, не могу се подвести под дела против јавног реда и мира.

Примера ради, не постоји могућност да школа против ученика поднесе прекршајну пријаву, уколико он ошамари наставника у дворишту или ходнику школе, јер, пре свега, школа се не сматра јавним местом. Евентуално, у овом случају, постоји могућност покретања кривичног поступка од стране наставника (оштећеног лица) искључиво по основу приватне тужбе, што је скуп и неизванредан поступак у судском процесу, јер постоји обавеза оштећеног лица, да докаже све околности и чињеницу да му је нансена лакша телесна повреда. Шамар се и не сматра лакшом телесном повредом, сем ако остави телесне последице (оштећење лица, избјен зуб...). У члану 111. Закона о основама система образовања и васпитања дефинисана је забрана насиља, злостављања и занемаривања, али су санкције према ученику толико маргиналне, да нису вредне помена.

Тек ако је настала тешка телесна повреда (оштећење и умањење животне активности), оштећено лице (наставник који је претрпео такву повреду) подноси кривичну

пријаву јавном тужиоцу са свим доказима (медицинска документација, сведоци који ће бити саслушани, снимак неке надзорне камере и сл.).

У случају да ученик физички нападне професора ван школе, онда професор као оштећено лице може да поднесе прекршајну пријаву прекршајном суду, због повреде јавног реда и мира.

Све у свему, опет долазимо до закључка да се насиље афирмише, уместо санкционише. То негде и не чуди, пошто је ово држава у којој апсурд није стилска фигура, већ начин живота.

Председник СПРВ
Милан Трбовић, проф.